

RANWEZ, Fernand Adelin, Jeseph, Désiré, professor farmacognosie, eetwarenanalyse, de praktische farmacie en de farmaceutische wetgeving.

Fernand Ranwez werd op 2 december 1866 geboren te Moralmé (provincie Namen) als zoon van een bankier. Hij huwde op 30 juli 1907 Marguerite Bruylants, dochter van Gustave Bruylants (1850-1925). Hij overleed te Kessel-Loo op 29 mei 1925.

Na zijn middelbare studies aan het College der Jezuïeten te Marcinelle en vervolgens aan het College Bellevue te Dinant, schreef Ranwez zich in aan de Universiteit te Leuven. In 1886 behaalde hij het diploma van apotheker. Het jaar nadien nam hij een belangrijke officina over in de Tiense straat. Ondanks het vele werk zette hij zijn studies voort in de Faculteit der Wetenschappen, waar hij in 1889 het doctoraat in de natuurwetenschappen behaalde met grote onderscheiding.

In 1890, het zeer belangrijke jaar van de reorganisatie van het Hoger Onderwijs in België, werd hij aangesteld als docent aan de Universiteit te Leuven. Hij promoveerde in 1898 tot buitengewoon hoogleraar en in 1900 tot gewoon hoogleraar. Zijn onderwijsopdrachten waren de farmacognosie, de farmaceutische scheikunde, de praktische farmacie en het nieuw opgerichte vak van de analyse der eetwaren.

Eerder, in 1892 had Ranwez samen met zijn leermeester Gustave Bruylants, een specifiek programma uitgewerkt dat moest leiden tot het diploma van "*expert in de scheikunde*". Ranwez had zich hiervoor speciaal toegelegd op het microscopisch onderzoek, dat hij als onmisbaar beschouwde voor de scheikundige analyse. Dit microscopisch onderzoek was het gevolg van speciale lessen die Ranwez gevolgd had bij professor Jean Baptiste Carnoy (1836-1899). Tijdens zijn loopbaan werd Ranwez talrijke keren betrokken als expert bij geruchtmakende gerechtzaken.

Op 29 juni 1895 werd Ranwez verkozen als correspondent van de Académie royale de Médecine de Belgique, in 1908 werd hij

titelvoerend lid en in 1925 voorzitter van de Academie. Het is vooral dankzij de inzet van Ranwez, dat de Academie in 1923 voorstelde nieuwe vakken op te nemen in het curriculum van de apotheker: de klinische chemie, de farmaceutische wetgeving en een cursus over bacteriologie. Dit gebeurde met een algemene wet over de reorganisatie van het Hoger Onderwijs op 21 april 1929. Deze wet is ook belangrijk omdat de apotheker vanaf dan het diploma van doctor in de farmaceutische wetenschappen en dat van geaggregeerde van het Hoger Onderwijs kon behalen.

Ranwez stichtte verschillende verenigingen: te Leuven richtte hij in 1894 de Farmaceutische Kring voor het arrondissement Leuven op, waar hij achtereenvolgens secretaris, voorzitter en erevoorzitter werd. In 1894 stichtte hij ook de "*Annales de Pharmacie de Louvain*". Dit tijdschrift, dat hij persoonlijk samenstelde, was een monument waarin alle aspecten van de farmacie behandeld werden, zowel op wetenschappelijke als op professioneel gebied. Toen na de oorlog van 1914-1918 alle Belgische farmaceutische beroepsbladen samensmolten in het "*Journal de Pharmacie de Belgique*" werd Ranwez een ijverige medewerker van dit tijdschrift.

Ranwez werd voorzitter van de "*Association générale pharmaceutique de Belgique*" (1895-1899). Hij werd benoemd tot correspondent van de "*Société pharmaceutique de Paris*". Ranwez nam tijdens zijn loopbaan deel aan praktisch alle nationale en internationale congressen. In 1897 werd hij opgenomen in de Commissie voor de herziening van de universele farmacopee, waarvan hij in 1900 voorzitter werd en waaraan hij tot aan zijn overlijden actief meewerkte.

Tijdens de eerste Wereldoorlog vluchtte Ranwez naar Engeland, waar hij aan de Universiteit te Oxford onthaald werd in het laboratorium van professor William Perkin Jr. (1860- 1929). In dienst van de geallieerden produceerde hij verschillende

synthetische geneesmiddelen.

Zijn onderzoek bestreek verschillende domeinen, de meeste aandacht ging echter naar de vervalsing van eetwaren, waarover hij veel publiceerde. Het boek dat hij opstelde met professor Charles Blas (1839-1919): "*Traité de chimie pharmaceutique minérale*" kreeg een belangrijke plaats in elke officina. Hetzelfde gold voor zijn medewerking aan het "*Vademecum du Chimiste*", waar Ranwez de vervalsingen van specerijen en kruiden behandelde.

Na de wapenstilstand stond Ranwez voor de ruines van zijn Universiteit. Hij hernam zijn onderwijs, zijn wetenschappelijk onderzoek en zijn publicaties. Ranwez onderhield vanaf zijn aanstelling te Leuven nauwe contacten met zijn oud-studenten en in 1922 richtte hij de "*Association des Anciens Étudiants en Pharmacie te Louvain*" op. Met zijn oud-studenten werkte hij samen om de farmaceutische bibliotheek weer op peil te brengen.

In 1925 was de vereniging van de oud-studenten van plan om samen met "*La Nationale Pharmaceutique*" de 35ste verjaardag van het professoraat van Ranwez te vieren. Ranwez overleed echter op 29 mei 1925. De voorziene viering werd postuum vervangen door een manifestatie op 28 maart 1926, waar ook een bronzen buste van Ranwez onthuld werd.

Hendrik Deelstra